

Első fejezet

**A lelki béke hazugság,
csak a szenvedély létezik.
A szenvedélyből erőt merítek.
Az erő révén hatalmat szerzek.
A hatalom révén győzelmet aratok.
A győzelem révén a láncaim lehullnak.**

A SITH REND ALAPTÖRVÉNYE

Darth Bane, az egyetlen Sith Nagyúr, aki túlélte Kaan gondolatbombájának pusztítását, gyors ütemben haladt előre a Ruusan napjának sárga, fakó fényében úszó, háborútól feldúlt, sivár síkságon. A két méter magas, tetőtől talpig feketébe öltözött alak öles léptekkel járt, vastos, kemény izmaiban céltudatosságból és elszántságból táplálkozó erő munkált. A puszta lényéből áradó végtelen fenyegetést még inkább kihangsúlyozta a megjelenése, teljesen kopasz feje, vastag, sűrű szemöldöke, de főleg a szeméből sugárzó, átható és zordon tekintet. Mindezen vonások – még inkább mint éjfékete páncélzata, illetve a derékszíján himbálózó, kissé ívesre kialakított kardmarkolat – első pillantásra elárulták róla, hogy rettentő hatalommal felvértezett, félelmetes harcos: az Erő sötét oldalának vérbeli bajnoka.

Menet közben keményen összepréselte az állkapcsát, ugyanis néhány percenként új és új fájdalom hasított a tarkójába. Jó néhány kilométer választotta el a gondolatbombától, amikor az felrobant, de még ebből a távolságból is érzékelte az Erőn végigszáguló energiákat. Az utóhatások nem szűntek, szórványos energialö-

ketek zúdultak át az elméjén, mintha apró török ezrei szurkálták volna az agyának legmélyebb zugait. Kezdetben arra számított, hogy ezek a rohamok idővel alábbhagynak, de ennek pont az ellenkezője történt: a detonáció óta eltelt órák folyamán mind gyakrabban törtek rá, és az intenzitásuk nőttön-nőtt.

Módjában állt volna, hogy segítségül hívja az Erőt, és a gyógyító energiák leplével burkolja be magát, csak hogy az a Jedik módszere lett volna. Ó, Darth Bane, a Sith Sötét Nagyura más utakon járt. Belevetette magát a szenvedésbe, szinte kéjelgett benne, és erőt merített a megpróbáltatásokból. Haraggá és gyűlöletté alakította a fájdalmait, táplálta velük a sötét oldal lángjait, míg végül a testét szinte szétvetette a lelkében izzó, alig uralható harag.

Az ijesztő külsejű Bane mögött szaladó, apró alak teljesen más-ként festett. Zannah, a tizedik évében járó, szőke kislány a legkevésbé sem tűnt fenyegető jelenségnek. Végtelenül egyszerű, minden dísz nélkülöző ruházatot viselt: fehér inget és színét vesztett kék kezeslábast, mindkettő sok helyen elszakadt, és bemocskolódtott a többhetes, folyamatos viseléstől. Ha valaki meglátta volna őt, amint ott szedi a lábát a komor, fekete óriás mögött, aligha képzelte volna róla, hogy a Sith mester nemrégiben a tanítványának választotta. Ám a látszat, mint oly sok esetben, ezúttal is csalt.

Bane tudta, hogy a gyermekben különleges képességek rejtőznek. Bőséges bizonyítékot látott erre az alig egy órával ezelőtt lezajlott találkozásuk alkalmával. Valamivel korábban Zannah megölt két Jedit. Bane nem ismerte az eset részleteit, a kettős gyilkosság elkövetése után érkezett a helyszínre. Zannah addigra már egy halott pattogó, vagyis a Ruusan telepatikus úton kommunikáló értelmes lényeknek egyikére borulva zokogott. A két Jedi tőle nem messze hevert. A testük még nem húlt ki, a nyakuk rettenetesen elcsavarodva állt a törzsükhöz képest.

Egyértelműnek tűnt, hogy a pattogó a kislány barátja és társa volt. Bane élt a gyanúperrel, hogy a Jedik szándékosan végeztek a teremtménnyel, aztán ők maguk is hasonló sorsra jutottak, amikor Zannah úgy döntött, hogy bosszút áll. Még csak nem is sejtették, hogy mi rejtőzik a gyermekben, így aztán teljességgel váratlanul érte őket az, ami ekkor következett: a mélyen lesújtott Zannah

a bánatától és pusztító gyűlöletétől vezérelve rájuk, a barátja gyilkosaira zúdította a sötét oldal energiáit.

A Jedik kegyetlen balszerencséjük áldozatául estek: rosszkor voltak rossz helyen. A halálukat mégsem lehetett értelmetlennek nevezni. Legalábbis, Bane számára nem volt az, ugyanis a kettős gyilkosság révén ismerte fel, hogy miféle lehetőségek rejlenek az ártatlannak tűnő kislányban. Egyesek szemében az események láncolata akár eleve elrendeltnek is tűnhetett volna. Mintha a nyomorult Jedik azzal a szándékkal meneteltek volna nyílegyenesen a gyászos vég felé, hogy összehozzák kettőjüket. Semmi kétség, még olyanok is akadtak volna, akik azt vallják, hogy a Sors és az Erő sötét oldala összeesküdött, hogy megfelelő tanítvánnyal lássa el a mestert. Bane azonban nem tartozott egyik csoporthoz sem.

Természetesen hitt az Erőben, de ugyanígy hitt saját magában is. Abban viszont nem hitt, hogy ő csupán egy jóslat egyszerű szolgálója, a sötét oldal bábja, avagy egy elkerülhetetlen, megváltoztathatatlan jövő szeszélyeinek áldozata – ennél sokkal többre tartotta magát. Az Erőt eszköznek tekintette, amelynek segítségével, árulások és cselszövések árán a saját kedve szerint formálhatja önmön sorsát. A Galaxisban élő valamennyi Sith közül egyedül ő érdemelte meg a Sötét Nagyúr címet, és ezért lett ő az egyetlen, aki életben maradt. És ha Zannah valóban méltó arra, hogy a tanítványa legyen, előbb-utóbb neki is bizonyosságot kell tennie.

Tompa puffanást és fojtott nyögést hallott a háta mögül. Megfordult, és meglátta, hogy Zannah annyira igyekezett tartani az általa diktált könyörtelen ütemet, hogy végül megbotlott valamilyen, és hasra esett. A lány mérgesen meredt rá, a vonásait harag torzította el.

– Lassíts már! – csattan fel ingerülten. – Túl gyorsan mész!

Bane előbb a fogait csikorgatta, mert újabb fájdalomhullám áradt szét a koponyájában, majd higgadtan, de szigorúan válaszolt:

– Nem én megyek túl gyorsan. Te vagy túl lassú! Meg kell találnod a módját, hogy ne maradj le.

Zannah talpra ugrott, leporolta a térdét, és éles hangon visszavágott:

– Az én lábam nem olyan hosszú, mint a tiéd! Hogyan is gondolhatod, hogy tarthatom veled a lépést?

A lányból nem hiányzott a bátorság. Ez már a kettejük találkozásának első pillanataiban egyértelműnek látszott. Azonnal felismerte Bane személyében a Sith mestert, az Erő sötét oldalának hívét, a Jedik esküdt ellenségét. Ám a szeme sem rebbent, nyomát sem mutatta annak, hogy megijedt volna. Bane pedig felismerte a lányban azt a lehetséges örökösöt, akire neki szüksége volt, de alighanem Zannah is meglátott őbenne valamit, amire talán régóta áhítozott. És amikor felajánlotta neki, hogy legyen a tanítványa, a kislány egy pillanatig sem habozott.

Egyelőre nem tudta biztosan, hogy Zannah miért kötött ennyire készségesen szövetséget vele, a Sith Sötét Nagyurával. Lehetett akár egyszerű, kétségbeesésből született döntés: a lány egyedül maradt, senkire sem számíthatott annak érdekében, hogy élve kerüljön el a Ruusanról. Vagy talán eszközt látott a sötét oldalban, amelynek segítségével egyszer bosszút állhat majd a Jediken, kegyetlenül megtorolhatja rajtuk a barátja halálát. De még az is megtörténhetett, hogy érzékelte Bane hatalmát, és feltámadt benne a vágy, hogy ezt megszerezze magának.

Mindenesetre, akármiféle szándékok vezérelték is, Zannah nem csupán hajlott rá, de egyenesen alig várta, hogy letehesse a hűség- esküt a Sith-rendnek és új mesterének. Ugyanakkor nem a bátorsága, és nem is a készséges viselkedése tette alkalmassá arra, hogy Bane tanítványa legyen. A Sötét Nagyúr egyetlen, és csakis egyetlen okból választotta őt.

– Mélyen átjár az Erő – magyarázta neki, és hangja továbbra sem árulta el, hogy miféle érzések bujkálnak benne, és milyen kínokat kénytelen átélni. – Meg kell tanulnod bánni vele. Meg kell tanulnod, hogy hogyan használhatod fel a saját céljaid érdekében. Ahogy akkor tetted, amikor megölted azt a két Jedit.

– Nem tudom, hogyan csináltam – motyogta Zannah elbizonytalanodva. – Még csak nem is akartam. Egyszerűen csak... megtörtént.

Bane árnyalatnyi büntudatot hallott ki a hangjából, amin egy pillanatra sem lepődött meg. „Nagyon fiatal még – elemezte ma-

gában a jelenséget. – Az események összezavarták. Nem tudja fel-fogni, hogy mit tett. Egyelőre nem.”

– Semmi sem történik csak úgy – válaszolta megfontoltan. – Meg-
idézted magadban az Erőt, és felhasználtad az energiáit. Gondolj
vissza, hogyan csináltad! Gondold végig, hogy mi történt!

Zannah pillanatokig habozott, majd a fejét rázva suttopta:

– Nem akarom...

A kislány szörnyű megrázkódtatásokon esett át azóta, hogy meg-
érkezett a Ruusanra. És nem kívánta még egyszer átélni azokat a
nyomasztó élményeket. Bane megértette őt, sőt együtt érzett vele.
Ő maga is sokat szenvedett gyermekkorában. Kegyetlen és ostoba
apja gyakran összeverte, a legtöbb esetben minden ok nélkül. De
idővel megtanulta, hogyan fordíthatja előnyére a gyötrelmes em-
lékeket. Zannah pedig csakis úgy válhatott a sötét oldal hagyaté-
kának méltó örökösévé, ha szembenéz a múltjával. Ha megtanul-
ja, hogyan merítsen erőt a legfájóbb emlékeiből. Ha megtanulja,
miként alakítsa át, és terelje a megfelelő mederbe őket, hogy aztán
lehetővé tegyék számára a sötét oldal megismerését, illetve a hatal-
mának használatát.

– Most még sajnálsz azokat a Jediket – mondta közönyös hang-
hordozással Bane. – Sajnálatot érzel. Bűntudatot. Talán még szá-
nalmat is. – Néhány pillanatra elhallgatott, majd amikor folytatta,
egyre erősebb, egyre áthatóbb hangon beszélt: – De ezek az érzé-
sek mit sem érnek! Nem jelentenek az égvilágon semmit! Egy va-
lamit kell érezned: haragot!

Váratlanul lépett egyet a lány felé, és hogy kihangsúlyozza a sza-
vait, maga elé tartotta ökölbe szorított jobbját. Zannah összerez-
zent, de nem hátrált.

– A haláluk nem baleset volt! – harsogta Bane, és ismét lépett
egyet. – Nem a véletlen műve! Nem tévedésből haltak meg!

A harmadik lépésével már olyan közel került a lányhoz, hogy
testének árnyéka teljesen eltakarta őt. Zannah behúzta a nyakát,
de a helyén maradt. Bane megdermedt, mert olyan éles fájdalom
hasított a tarkójába, hogy néhány pillanatra minden elsötétült a sze-
me előtt. Aztán, amikor jobban lett, leguggolt, szétnyitotta az uj-
jait, majd lassan előrenyújtotta a kezét, és megfogta a lány vállát.

– Gondolj arra, hogy mit éreztél, amikor rájuk zúdítottad a bensődben tomboló energiákat! – folytatta, a hangját immáron halk, csábító suttogássá fojtva. – Elevenítsd fel magadban, hogy mit éreztél, amikor a Jedik megölték a barátodat...

Zannah lehorgasztotta a fejét, és behunyta a szemét. Néhány pillanatig néma csendben, mozdulatlanul áll, mialatt rákényszerítette magát, hogy újra átélje azokat a pillanatokat. Az arcán különféle érzésekre – szomorúságra, bánatra és gyászra – utaló kifejezések suhantak át, és keskeny válla mind erősebben remegett. Aztán Bane megérezte, hogy a kislány bensőjében lassan és fokozatosan feltámad a harag. És a haraggal együtt a sötét oldal energiái is éledzni kezdtek...

Zannah kisvártatva felemelte a fejét. Immáron tágra nyitott szemében különös, harcias fények táncoltak.

– Megölték Laát! – csattant fel dühösen. – Rászolgáltak a halálra!

– Helyes! – felelte Bane, azzal felegyenesedett, lépett egyet hátra, és a száját elégedett mosolyra húzva méregette a kislányt. – Érezd át a haragot! Ízlelgesd! Add át neki magadat! A szenvedélyből erőt merítek... – folytatta a Sith-alaptörvényt idézve. – Az erő révén hatalmat szerzek.

– A szenvedélyből erőt merítek – ismételte halkán Zannah. – Az erő révén hatalmat szerzek...

Mialatt beszélt, Bane érzékelte, hogy a sötét oldal energiái mind erősebben izzanak a lány bensőjében, míg végül szinte a bőrén érezte a forróságukat.

– A Jedik azért haltak mert, mert gyengék voltak – jelentette ki ellentmondást nem tűrő hangon. – Csak az erős maradhat életben, és a sötét oldal az, ami erőssé tesz téged! – Azzal hátat fordított a lánynak, de a válla felett még visszaszólt neki: – Használd fel, hogy tarthasd az iramot! Ha még egyszer elesel vagy lemaradsz, itt hagylak, ezen a világon.

– De még mindig nem mondtad el, hogy mit kell tennem! – kiabálta felháborodottan Zannah, mialatt a mester már hosszú léptekkel távolodott tőle.

Bane nem válaszolt. Az imént megadta a választ, noha a lány ezt egyelőre nem ismerte fel. Viszont ha méltó arra, hogy az ő tanítványa legyen, akkor magától is rá fog jönni.

Hirtelen megérezte, hogy energiahullám száguld felé, pontosabban a bal sarka irányába – Zannah megpróbálta elgáncsolni őt, hogy lelassítsa. Számított valamilyenfajta erőszakos reakcióra, már azóta, hogy ismét nekiindult. Szándékosan zaklatta fel a lányt, és csalódott lett volna, ha nem tesz semmit. Igazából egy erőteljesebb, jóval egyszerűbb támadást várt, például egy kemény taszítást, azzal a szándékkal, hogy a földre söpörje őt, de amit tapasztalt, az még jobban tetszett neki. A sarkára irányzott, célzott csapás sokkal kifinomultabb volt. Éles észről és ravaszságról árulkodott, és bár felkészülten fogadta, a csapás ereje eléggé meglepte.

Ám akármilyen képességek rejtőztek Zannahban, nem érhetett fel a sötét oldal nagymesterével. Bane megidézte magában az Erőt, hogy megállítsa és elkapja a hullámot, majd kissé felerősítve visszarepítette azt a tanítványára. A mellkasa közepén érte Zannaht, és elég erőteljes volt ahhoz, hogy hanyatt lökje. A kislány meglepett nyögést hallatva a hátára zuhant.

Természetesen nem sérült meg, Bane nem akarta megsebezni. Az apjától elszenvedett rendszeres verések segítettek neki abban, hogy Sötét Nagyúrrá váljon, ugyanakkor gyűlölte és megvetette miattuk Hurstöt. Márpedig a lány csakis úgy lehetett a tanítványa, ha tisztelte és csodálta őt. Nem vezethette végig a sötét oldal rejtélyes és veszedelmes útjain, ha Zannah nem lett volna hajlandó, vagy még inkább, ha nem vágyott volna arra, hogy tanuljon tőle. Hurst az állandó verésekkel csakis azt tanította meg neki, hogyan gyűlöljön, és Zannah ezt a leckét már alaposan megismerte.

Megfordult, és a kemény, kopár földön ülő lányra szegezte fagyos tekintetét. Zannah ingerülten meredt fel rá, lerítt róla, hogy végtelenül haragos a megaláztatás miatt.

– Egy Sith tudja, hogy mikor szabadíthatja el a sötét oldal erejét – közölte higgadtan, de éles hangon Bane –, és mikor kell visszafognia. A türelem halálos fegyver lehet, ha tudod, mikor és hogyan használhatod fel, míg a haragod, ha megtanulod irányítani, táplálhatja a sötét oldalt.

Zannah valósággal remegett dühében, de Bane valami mást is leolvasott az arcáról: az óvatos kíváncsiságot. A lány lassan felfogta a szavak jelentését, bólintott egyet, és a vonásai ellazultak. Bane továbbra is érzékelte benne a sötét oldal energiáinak jelenlétét. A

harag sem tűnt el Zannahból, csupán elrejtette a lelke mélyére, ahol aztán tovább táplálta és őrizgette abban a reményben, hogy egyszer még szabadjára engedheti.

Bane elégedetten biccentett. Zannah éppen most tanulta meg a Sith-tanítás első leckéjét. És a lány most már tartott tőle – nem félt, csak tartott tőle. Pontosan úgy, ahogyan akarta. Arra volt szüksége, hogy a tanítványa csakis egyvalamitől féljen: a kudarctól.

Ismét hátat fordított neki, és megint elindult, közben a fogait csikorgatta, mert anyagtalan pengék újabb falanxa száguldott át elméje örök sötétségben rejtőző ösvényein. Pillanatokkal később érzékelte, hogy Zannah másodjára is megidézi magában az Erőt – ezúttal azonban befelé irányította az energiákat, hogy felfrissítse és új erővel töltse fel megfáradt tagjait.

A lány hamarosan felpattant, és szinte erőfeszítés nélkül rohant mestere után. Bane megszorította lépteit, amikor a tanítványa felzárkózott mellé. Most, hogy az Erő félelmetes és kimeríthetetlen energiái hajtották előre, Zannah könnyűszerrel tartotta a könnyörtelen, gyors iramot.

– Hová megyünk? – érdeklődött kisvártatva.

– A Sith-ek táborába – felelte Bane –, készletekre van szükségünk az utazáshoz.

– Vajon vannak ott más Sith-ek is? – kérdezte Zannah. – Olyanok, akik harcoltak a Jedikkel?

Bane akkor jött rá, hogy még nem mondta el a lánynak, mi történt Kaan Nagyúrral és a Testvériség tagjaival.

– Nem léteznek más Sith-ek – felelte komoran. – És soha nem is lesznek, leszámítva kettőnket. Egy mester és egy tanítvány. Az egyik, hogy birtokolja a hatalmat, a másik, hogy sóvárogjon a hatalom után.

– És mi történt a többiekkel? – tudakolta a lány.

– Megöltem őket – felelte kurtán Bane.

Zannah néhány másodpercre a gondolataiba temetkezett, majd rántott egyet a vállán, és ridegen kijelentette:

– Hát akkor gyengék voltak. És rászolgáltak a halálra.

Bane lenézett a lányra, és rövid töprengés után úgy ítélte meg, hogy bölcsen választott tanítványt magának.

Második fejezet

Hoth tábornok halálát követően Valenthynes Farfalla lett a Fény Hadseregének főparancsnoka. A nagymester hatalmas űrhajója alacsony orbitális pályán keringett a Ruusan felett. A külsejében a letűnt korok vitorlás hajóira hasonlító cirkálóból ódon elegancia áradt, sőt egyfajta hivalkodó pompa, amelyet a legtöbb Jedi a tőlük oly távol álló hiúság jelének ítélt.

Johun Othone, a Fény Hadseregében szolgáló ifjú padavan nem is olyan régen még osztotta ezt a véleményt. Hoth híveinek túlnyomó többségével együtt ő maga is kérkedő bolondnak tartotta Farfallát, akit nem érdekel más, csakis rikító színű, fényes selyemingei, majd derékig érő, aranyszőke hajának szabadon leomló fürtjei, valamint a divatozás egyéb, ízléstelen kellékei. Ám a Sötét Testvériség ellen vívott háború folyamán Farfalla és a harcosai kitettek magukért. Johun, illetve Hoth többi híve, ha kelletlenül is, de megtanulták csodálni, sőt tisztelni a nagymestert, akit kezdetben lenéztek és gúnyoltak a háta mögött.

Hoth tábornok meghalt, elpusztult a Sith-ek elleni utolsó összecsapás során, és a helyét Valenthynes Farfalla vette át. Hoth utolsó parancsára a nagymester rendkívül ügyesen megszervezte és végrehajtotta a Ruusan kiürítését a gondolatbomba robbanása előtt. Több ezer Jedi-lovag és padavan életét mentette meg azzal, hogy felrakta őket a bolygó körül keringő flottájának egységeire.

A pusztaság véletlenül múlt, hogy Johun a Kedvező Szélre, vagyis Farfalla vezérhajójára került. A cirkáló elég nagy volt ahhoz, hogy a háromszáz fős személyzet kényelmesen elférjen rajta, de a rakétákban összezsúfolódott, közel ötszáz evakuált között Johun a legkevésbé sem érezte kényelmesen magát. A menekültek úgy össze-

tömörültek, hogy jószerevel lépni sem bírtak, a mesterek, lovagok és padavanok szó szerint egymáshoz préselődve álltak.

A flotta más egységei ugyanígy megteltek. Farfalla a biztonság kedvéért nem csupán a Jediket, de még a Hoth seregéhez csatlakozott közkatonák java részét is felhozatta az űrbe. Az egyik hajón még hétszáz hadifogoly is szorongott. Ezek a Sötét Testvériséget szolgáló katonák gyorsan megadták magukat azok után, hogy vezérük a sorsukra hagyta őket, és belekezdett utolsó, örült tervének megvalósításába. Ezeket a hétköznapi teremtményeket igazából nem fenyegette veszély, a gondolatbomba csakis azokra hatott, akik érzékelték és használták az Erőt. Ám a kiürítés hajszájában az tűnt a legegyszerűbbnek, ha mindenki elhagyja a felszínt.

Itt, Farfalla saját cirkálóján Johun szinte mindenkit ismert. Hónapokon keresztül küzdött mellettük, rajtaütésekben, kisebb összecsapásokban és nyílt ütközetekben vett részt az oldalukon. Együtt lettek szemtanúi a halálnak és vérontásnak, együtt ízlelték meg a győzelem dicsőségét, és együtt szenvedtek el keserű vereségeket. Valamennyien sok-sok ellenségüket – és túlon túl sok barátjukat – látták elesni, mialatt látszólag végeérhetetlen hadjáratot folytattak a sötét oldal seregei ellen.

Aztán, mialatt ők a raktérben egymáshoz szorulva várakoztak, a háború véget ért. Méghozzá úgy ért véget, hogy a győzelem az övék lett. Ennek dacára a fedélzeten tartózkodóknak eszükbe sem jutott éljenezni, éppen ellenkezőleg, valamennyien komor hallgatásba merültek. A Sith-ek kiirtásáért szörnyű árat kellett fizetni. A történetek nem hagytak helyet a kételyeknek. Senki sem remélhette, hogy a felszínen maradt Jedik túléltek a robbanást. Mindazok, akik feljutottak a bomba hatáskörén kívül keringő űrhajókra, biztonságban tudhatták magukat. Ám az Erőn keresztül hallották a gyötrelmes üvöltéseket és sikolyokat, amelyek a társaikból szakadtak ki, amikor a sötét oldal energiáiból keletkezett örvény elragadta és magába szívta a lelküket. A túlélők közül sokan nyíltan zokogtak. A többiek döbbsent némaságba burkolózva igyekeztek túltenni magukat a történeteken.

Johun – akárcsak Farfalla és a Fény Hadseregének összes többi tagja – önként jelentkezett, hogy Hoth mellett maradjon a felszínen. Csakhogy a tábornok a legtöbbjüknek nemet mondott. Tud-

ván tudta, hogy a biztos halál vár mindazokra, akik vele maradnak, így aztán száz Jedit leszámítva mindenkit felparancsolt a hajókra. A padavanok egyike sem kapott engedélyt arra, hogy odalent maradjon. Johun tisztában volt azzal, hogy parancsnak engedelmeskedett, ennek ellenére önkéntelenül úgy érezte, elárulta a tábornokot azzal, hogy elmenekült a Ruusanról.

Az egymáshoz szoruló testek erdejében éppen csak sikerült felfedeznie Farfallát. Szerencsére a tömeg szélén járkáló nagymester élénkvörös inge szinte jelzőfényként világított a sötétbarna köpenyek tengerében. Az új főparancsnok órák óta mentőcsapatokat szervezett, amelyeket visszaküldött a Ruusan felszínére azzal a feladattal, hogy keressék meg a túlélőket, illetve gyűjtsék össze a még hasznosítható készleteket. Johun pedig feltette magában, hogy ő is a visszatérők között lesz.

A sűrű tömegben nem egykönnyen lehetett mozogni, de Johun alacsony volt és fürge. A tizenkilencedik évében járt, és egyelőre nem kezdett izmosodni. Karcsú alkatának, fehér bőrének és vállig érő, szőke hajának – amelynek egyik fürtjét a felkészítés alatt álló ifjú Jedik szokásának megfelelően szoros fonatba kötötte – köszönhetően legalább két évvel fiatalabbnak tűnt a valódi koránál. Általában bosszantotta, ha kölyöknek nézték, de most, miközben széleseben cikázva és kanyarogva átvágott a sokaságon, kimonodtan örült, hogy egyelőre vékony maradt.

– Farfalla mester! – kiáltotta a tábornok közelébe érve, majd még jobban felemelve a hangját, hogy hallani lehessen a háttérzajtól, megismételte: – Farfalla mester!

A főparancsnok megfordult, végigsöpört tekintetével a tömeg szélén állókon, aztán, amikor a fiú végre kitört a testek sorfalából, kurtán biccentett, és megszólalt:

– Hallgatlak, Johun padavan!

– Szeretnék részt venni a mentésben! – hadarta Johun. – Az engedélyedet kérem, hogy felszállhassak az egyik hajóra!

– Attól tartok, ez nem áll módomban – felelte a nagymester, és sajnálkozva megcsóválta a fejét.

– Miért nem? – kérdezte Johun. – Túl fiatalnak tartasz?

– Nem erről van szó... – kezdte Farfalla, de mielőtt folytathatta volna, Johun a szavába vágott:

– Nem vagyok kölyök! Betöltöttem a tizenkilencet, és idősebb vagyok annál a kettőnél, az biztos! – kiáltotta felindultan, és rámutatott a legközelebbi mentőcsapatra. Ez az egység négy főből állt: egy rövid szakállat viselő, középkorú férfiből, egy húszas éveiben járó nőből, illetve két fiúból, akik legfeljebb tizenhárom-tizen-négy évesek lehettek.

– Uralkodj a haragodon! – figyelmeztette szigorúan Farfalla a padavant.

Johun már készült visszavágni, de az utolsó pillanatban észbe kapott. Beleharapott az alsó ajkába, és csupán bólított. Jól tudta, hogy semmi értelme az ingerült érvelésnek, azzal sosem fogja meggyőzni a nagymestert.

– A korodnak nincs köze a döntésemhez – magyarázta Farfalla, miután az Erőn keresztül megbizonyosodott arról, hogy Johun az ellenőrzése alá vonta az érzéseit. – A katonáink legalább harmada fiatalabb nálad.

Ezzel a szomorú ténnyel Johun is tisztában volt. A ruusani hadjárat mind nagyobb veszteségei miatt a parancsnokok rákényszerültek, hogy egyre fiatalabb harcosokat fogadjanak a sereg soraiba. A fiatalsága tehát nem jelenthetett gondot, más magyarázat rejtőzött a háttérben. Ám ahelyett, hogy rákérdezett volna a döntés okára, egyszerűen csendben maradt. Türelmes várakozással többet húzhatott ki Hoth utódjából, mintha szüntelen kérdésekkel bombázta volna.

– Vess egy alaposabb pillantást azokra, akiket leküldök! – szólította fel Farfalla. – Mindannyian bátor önkéntesek, akik értékes szövetségeseink voltak a Sith-ek ellen vívott háborúban. De egyikük sem érzékeli az Erőt.

Johun meglepődött, és szemügyre vette az utolsó előkészületeket végző csapat tagjait. Hamar rájött, hogy ismeri a sötét bőrű, sötét hajú nőt, korábban kétszer-háromszor találkozott vele. Irtannának hívták, és a Köztársaság katonájaként szolgált, mielőtt körülbelül egy évvel ezelőtt jelentkezett a Fény Hadseregébe.

A másik három illetőt már hosszabb ideig figyelte, mígnem észrevette a szakállas férfi és a két fiú közötti hasonlóságot, és ekkor már tudta, hogy kiket lát. Mindhárman a Ruusan szülöttei voltak. A Bordon nevezetű férfi gazdálkodásból élt a felszínen, és Kaan

Nagyúr csapatai elől menekült a Jedikhez a legutolsó Sith-offenzíva idején. Johun tudta, hogy a fiúk a gyermekei, de a nevük már nem jutott eszébe.

– Nem ismerjük a gondolatbomba robbanásának valamennyi hatását – folytatta Farfalla. – Lehetnek utórezgések, amelyek árthatnak nekünk, Jediknek, vagy akár meg is ölhetnek minket. Ezért nem mehetsz.

Johun bólintott, egy csapásra mindent megértett: Farfalla csupán óvatos. De talán óvatosabb a kelleténél...

– Másfajta veszélyek is léteznek odalent – jegyezte meg. – Nem tudjuk biztosan, hogy valamennyi Sith elpusztult-e. Lehet, hogy néhányan túléltek a robbanást.

Farfalla a fejét csóválva válaszolt:

– Kaan egy általunk egyelőre ismeretlen módszerrel uralkodott a hívei felett. Valamennyien alávetették magukat az akaratának, mintha megigézte vagy megbűvölte volna a társait. Amikor levezette őket a föld alatti üregbe, kivétel nélkül követték. Mindannyiukat meggyőzte arról, hogy túlélhetik a gondolatbomba robbanását, ha egyesítik az erőiket – csakhogy a jelekből ítélve tévedett.

– És mi a helyzet a Sith-ek szolgálóival? – erősködött Johun, mert valamiért nem bírta feladni. Ahogyan a Jediknek, úgy a Sith-eknek is szép számmal akadtak olyan harcosaik, akik nem érzékelték az Erőt: katonák és zsoldosok, akik szövetségre léptek a Sötét Testvériséggel. – Aligha fogtuk el valamennyit – érvelt tovább az ifjú padavan. – Néhányan biztosan elmenekültek, és talán még mindig odalent bujkálnak.

– Ezért visszük magunkkal ezeket! – kiáltotta oda neki a katonanő, és megveregette az oldalán függő sugárvetőt, majd harcias mosolyra húzta a száját – hófehér fogai élesen elütöttek sötét arc-bőrétől.

– Irtanna tudja, hogyan vigyázzon magára – jegyezte meg szintén mosolyogva Farfalla. – Több csatában vett részt, mint te és én együttvéve.

– Kérlek, Valentyne nagymester! – könyörgött Johun, és fél térdre ereszkedett. Maga is tudta, hogy a gesztus ostoba és hiábavaló, de szörnyen elkeseredett. Tudta, hogy Farfallának igaza van,

de nem érdekelte. Nem érdekelte sem a logika, sem az észérvek, de még a gondolatbomba veszélyei sem. Úgy érezte, egyszerűen képtelen tétlenül várakozni. – Kérlek, Farfalla tábornok! Ő volt a mesterem...

Farfalla kinyújtotta a jobbját, finoman rátette a tenyerét a padavan fejére, és elszomorodva megszólalt:

– Hoth tábornok figyelmeztetett engem, hogy a döntésével, miszerint elküld téged maga mellől, rettentő súlyt terhel a válladra. De a mestered bölcs ember volt. Tudta, mi a legjobb neked, ahogyan én magam is tudom. Meg kell bíznod az ítéletemben, még akkor is, ha nem érted meg teljes egészében.

Azzal a Fény Hadseregének újdonsült parancsnoka levette a kezét az ifjú fejről, majd karon fogta, és felsegítette őt.

– A mestered hatalmas áldozatot hozott értünk – folytatta halkán és gyengéden, de valahogy erőt és elszántságot sugározva. – Ha mi most engedünk az érzéseinknek, ha merőben feleslegesen bármiféle ártalmakat szenvedünk el, azzal hiábavalóvá tesszük az áldozatát, és beszennyezzük azt, amit értünk tett. Érted, hogy miről beszélek?

Johun megfontoltan bólintott – a padavan megadta magát a nagymester bölcs érvelésének.

– Helyes. Ha mindenáron szeretnél segíteni, akkor segíts Irtannának berakodni – mondta végül Farfalla, azzal elfordult, és elindult egy másik mentőcsapat felé.

Johun ismét biccentett, de a nagymester ezt már nem látta, mert máris az újabb feladatok kötötték le a figyelmét.

Johun aztán beállt Irtanna mellé, és hallgatagon hordta a kompyomrába az újabb és újabb készleteket: élelemadagokkal és víztartályokkal teli ládákat; elsősegélycsomagokat arra az esetre, ha valaki megsérülne; elektrotávcsöveket és szenzorokat a felderítéshez és őrködéshez; valamint fényrudakat arra az esetre, ha az éjszaka még a felszínen érné a csapatot. És persze tartalék tárákat a sugárvetőkhöz, amelyeket Irtanna és a többiek azért vittek magukkal, hogy védekezhessenek, ha netán összeakadnak Kaan seregének túlélőivel.

– Köszönöm – mondta Irtanna, miután végeztek a rakodással.

Johun igyekezett közönyösnek mutatni magát, és gyorsan körülnézett – nyomát sem látta Farfallának.

– Te szeretnéd levinni a gépet, vagy inkább én vezessek? – kérdezte a nőtől. Könnyed hanghordozással beszélt, de közben megidézte magában az Erőt, kinyújtotta annak anyagtalan és láthatatlan csápjait, és megérintette velük Irtanna elméjét. A lehető legfinomabban csinálta, gondosan vigyázott, nehogy bármiféle kárt okozzon, mialatt elültette a nő tudatában a sugallat csíráját.

Irtanna előbb csodálkozva pislantott egyet, majd zavarodottságra utaló kifejezés jelent meg az arcán.

– Hm... azt hiszem, nekem kéne vezetnem a gépet – dűnnyögte furcsa, színtelen hangon. – Te meg beülhetnél mellém, a másodpilóta ülésébe.

– Ezek szerint velünk jössz? – érdeklődött a kicsivel távolabb dolgozó Bordon, és a hangszíne elárulta, hogy kételyei vannak.

– Hát persze – felelte barátságosan Johun. – Hallottátok Farfallát, amikor megkért, hogy segítsek nektek, nem igaz? Mi másért mondta volna, ha nem azért, mert veletek megyek?

Ahogy az imént Irtanna esetében, úgy ezúttal is az Erőhöz folyamodott, és annak tudatbefolyásoló hatásával támogatta meg a féligazságot. Más körülmények között irtózott volna attól, hogy ezzel a módszerrel manipulálja a barátait vagy szövetségeseit, de most tudta, hogy a szedett-vedett mentőcsapat tagjai sokkal könnyebben boldogulnak majd, ha elkíséri őket.

– Aha... világos – mormolta Bordon rövid gondolkodás után. – Örülök, hogy velünk tartasz!

– Nem fog ártani, ha egy Jedi is velünk lesz – tette hozzá Irtanna –, baj esetére...

Johun megállapította magában, hogy – még ha az Erőt segítségül szólítva is – mindig könnyebb rávenni valakit valamire, ha az illető is akarja, hogy rávegyék. Ettől függetlenül büntudata támadt, amikor bemászott a kisebbfajta leszállóegységbe.

„Ez csak azért van, mert megszegtéd Farfalla parancsát – nyugtatgatta magát gondolatban. – Akárki akármit mond, igenis helyesen cselekszel!”

– Mindenki kösse be magát! – rendelkezett Irtanna, amikor a zsilipek hangos sziszegés kíséretében bezárultak.

Pillanatokkal később felzúgtak a hajtóművek, és a komp felemelkedett a dokk fémpadlójáról.

– Szóval, visszatérünk a Ruusanra. Vagy legalábbis arra, ami megmaradt belőle – dörögte csendesen Bordon.

A gép néhány másodperccel később kisiklott a dokk hatalmas kapuján, és hamarosan belépett a bolygó légkörébe.

Harmadik fejezet

Darth Bane már jóval azelőtt érzékelte a jelenlétüket, hogy meglátta őket.

Az a sok ostoba fegyvernek vagy közönséges eszköznek fogta fel az Erőt, amellyel lesújthatnak az ellenségükre, és lebegtethetik a közeli tárgyakat, hogy aztán várakozó tenyerükbe húzzák vagy éppen elhajítsák azokat. Mindezek csupán ócska bűvésztrükkök voltak azok számára, akik megértették a valódi hatalmát és a benne rejlő lehetőségeket.

Az Erő része volt az összes élőlénynek, és az összes élőlény része volt az Erőnek. Átáramlott minden értelmes lényen és állaton, minden fán, bokron és növényen. Az élet és a halál alapvető energiái átfolytak rajta, és fodrozódásokat okoztak a létezés szövetén.

Noha az agyát marcangoló fájdalom jócskán elterelte a figyelmét, Bane érzékelte ezeket az apró hullámokat. Megadták neki azt a tudatosságot, amely meghaladta a tér, sőt az idő korlátait, és hozzásegítették, hogy rövid bepillantásokat nyerjen a folyton változó jövőbe. Így történt, hogy még két kilométerre járt attól a helytől, ahol Kaan Nagyúr hadserege táborot vert a közelmúltban, de már tudta, hogy mások is vannak ott.

Mindösszesen nyolcan voltak, valamennyien emberi lények: hat férfi és két nő. Ezek a közönséges zsoldosok kreditekért szegődtek el a Testvériség seregébe, valamint a lehetőségért, hogy visszavághassanak a gyűlölt Köztársaságnak, és valamilyen útonmódon túléltek a Hoth csapataival vívott utolsó ütközetet. Valószínűleg azonnal visszavonultak, amikor Kaan leereszkedett a bolygó felszíne alá, hogy csapdát állítson a Jediknek, és ezzel tökéletesen szemléltették, hogy mennyit ér a fizetett hívek hűsége. És

most, akár a bantahulla rothadó húsából lakmározó dögbogarak, eljöttek a Sith-táborba, hogy összeszedjék a fellelhető értéktárgyakat.

– Valaki van előttünk – suttogta Zannah egy perccel azután, hogy Bane észrevette a jeleket. Egyelőre kevésbé tudott ráhangolódni az Erő finom árnyalataira, mint a mestere, ezért több idő kellett neki, hogy figyeljen a veszélyre. Ám tekintetbe véve, hogy egyelőre nem esett át kiképzésen, a pusztán tény, hogy egyáltalán megérezte valamit, minden szónál ékebben bizonyította, hogy rendkívüli képességek rejtőznek benne.

– Várj meg itt! – rendelkezett Bane, és kinyújtotta a kezét, hogy mozdulatlanra dermassza a lányt. Erre azonban nem volt szükség, Zannah ugyanis – módfelett bölcsen – engedelmeskedett.

Bane vissza sem nézve futásnak eredt. Segítségül hívta az Erőt, hogy annak energiáival hajtsa előre magát, és olyan gyorsan rohant, hogy elmosódottnak látta maga alatt a talajt. A koponyájában tomboló fájdalom eltűnt, az izgatott várakozás és a száguldás mámorára szempillantás alatt elsöpörte.

Alig hatvan másodperc múlva megpillantotta a Sith-tábort, és rögtön ezután felfedezte a zsoldosokat is. Hatan a tábor közepén fekvő nyílt területen osztozkodtak a már összegyűjtött zsákmányon. A másik kettő a sátorváros peremén ácsorgott, nyilván azért, hogy szemmel tartásuk a környéket, de alighanem csak a formáság kedvéért. Az öröknek különféle pontokon kellett volna állniuk, hogy minden irányba figyeljenek. Ezzel szemben a két férfit alig húsz méter választotta el egymástól, és sokkal jobban érdekelte őket az, ami a tábor közepén zajlott, semmint a feladatuk.

Bane a jelenetet figyelve mélységes megvetést érzett, mialatt szélesebben közeledett a tábor felé; az Erő lehetővé tette számára, hogy egy-egy gyors pillantással felfogja valamennyi részletet. Az örök nem vették észre őt, mert a figyelmüket az elrablott javak felett marakodó társaik dühödt kiáltásai kötötték le.

Módosított az irányán, hogy egy hatalmas raktársátor az utolsó lehetséges pillanatig takarja őt, és a lecsapó orkán gyorsaságával rontott be a táborba. Milliószer begyakorolt mozdulattal előrán-totta és aktiválta a fénykardját. A vörös energiapenge átható bűgá-sa megelőzte őt, és a megérkezése előtti értékes másodpercekben elárulta a helyzetét. Az előzetes figyelmeztetés éppen csak annyi

időt adott a legközelebbi őrszemnek, hogy előrántsza a sugárvetőjét, de annyit már nem, hogy ép bőrrel, elevenen úszhassa meg a közelgő vérontást.

Bane előbukkant a raktársátor mögül, úgy csapott le az első célpontjára, akár egy fekete forgószél, és egyetlen rézsútos csapással a vállától a derekáig felhasította a testét. A férfi hajlékony fémszövetre erősített kompozitlemezekből álló páncélt viselt. Ez a különleges mellény az egész felsőtestét takarta, és képes volt elnyelni akár a harminc méteren belül leadott nagy energiájú sugárnyalábokat is, ám a vörös energiapenge könnyűszerrel áthatolt a védőrétegeken, és öt centiméter mély, halálos sebet vágott az alattuk rejtőző húsba és csontba.

Mialatt az első áldozata elzuhant, Bane a következő ellensége felé szökkent. Szempillantás alatt átrepülte a kettejüket elválasztó mintegy tízméternyi távolságot, közben félresöpört egy lövedéket, amely a második ór pisztolyából származott. Gyakorlatilag pontosan az ellensége elé érkezett a talajra, és a Djem So, vagyis a rendkívül agresszív Ötös Stílus egyik jellegzetes csapásával támadott: még a levegőben repülve magasan a feje fölé emelte két marokra fogott kardját, és a kellő pillanatban lesújtott. Az iszonyatos erővel lezúduló energiapenge tökéletesen kettévágta a nyomorult alak sisakját, széthasította a fejét, a nyakát, illetve a felsőtestét, és valahol a dereka vonalában állapodott meg.

Az első két zsoldos kegyetlen halála adott néhány másodpercet a többieknek arra, hogy felismerjék, mi történik. Gondolkodás nélkül előhúzták a fegyvereiket, és szabályos ösztüzet adtak le Banere, mialatt ő a tábor határán állva szembefordult velük. Zökkenőmentesen váltott át a támadó jellegű Ötös Stílusról az inkább védelmi jellegű Hármásra, és továbbra is két kézre fogott kardjával szinte hanyag könnyedséggel félreütötte a teste és a feje felé tartó energianyalábokat.

Aztán a fegyverét a jobbjaival pörgetve megállt néhány pillanatra, hogy megízlelje a reményvesztettség érzését, valamint a rémületet, amely akkor kezdett előtörni a zsoldosokból, amikor rádöbrentek, hogy a könnyörtelen halál érkezett közójük. Az előző pillanatokban szorosán összeálltak a sátrak közötti téren, de most

megtették az egyetlen dolgot, ami némi esélyt adhatott nekik a túlélésre: szétrebbentek, és rohanni kezdtek.

Különféle irányokba szóródtak szét: egy nő dél felé futott, két férfi északra, míg a másik három megpördült, és egyenesen nyugat felé tartott, hogy minél rövidebb idő alatt minél messzebbre távolodjon a kelet felől érkező gyilkos betolakodótól. Bane a jobb-jával tovább forgatta a kardját, míg a bal kezét a tenyerét kifordítva előrelökte, és ezzel pusztító erővel terjedő energiahullámot indított a délnek menekülő nő felé. A hullám széles ösvényt vágott a táborba. Amerre elhaladt, sátrak repültek a levegőbe, az anyaguk foszlányokra szakadt és összezsugorodott. A készletekkel teli ládák szilánkokra robbantak, szétzúzódó tartalmuk gránátszilánkok módjára süvített a tér minden irányába.

A hullám pontosan a nő hátába vágódott, szabályosan elporlasztotta a gerincét, és eltörte a nyakát. A lökés erejétől a test legalább tíz métert repült előre, majd a talajra zuhant, ahol rándult egyet, és mindörökre elcsendesedett.

Bane ekkor a bal kezének ujjait mélyen a tenyerébe vájva az észak felé rohanó két férfi után fordult. A levegőbe emelte az ök-lét, és hirtelen szétnyitotta az ujjait, mire azok végéből kéklő vil-lámok törtek elő. A kisülések átíveltek a sátrak felett, belecsapód-tak a zsoldosokba, és elevenen megsütötték őket. A katonák néhány másodpercen keresztül torkuk szakadtából üvöltve táncoltak és vo-naglottak, mintha energiazsinórra függesztett bábok lettek volna, aztán összeégett, füstölgő testük mozdulatlaná dermedt, és a föld-re roskadt.

Ezalatt a még élő fosztogatók elérték a tábor nyugati szélét, ame-lyet legfeljebb harminc méter választott el a Ruusan egyik hatal-mas őserdejének határától. Az egymásba boruló ágak és a magas, sűrű aljnövényzet a biztonság ígéretével kecsegtette a menekü-lőket, ami még gyorsabb rohanásra ösztönözte őket. Bane közö-nyösen figyelte a három alakot, de azért élvezettel kóstolgatta a rettegésüket.

Az egyik férfi már csak néhány méternyire járt a fák vonalától, amikor elkövette azt a végzetes hibát, hogy hátranézett – nyilván arról akart megbizonyosodni, hogy a támadójuk követi-e még őket. Bane hirtelen szeszélynek engedve, hanyag csuklómozdulattal a